

de moederspraak door hen werd vernomen. Krachtig gebouwde mannen krijgen tranen in de oogen, wanneer zij aan hun „Heimath” denken. De Franschen nu weenen niet, lachen lieftst altijd; maar zij hebben voor hun liefde voor het vaderland, voor hun trots op Frankrijk een „frase” bedacht: „La France une et indivisible,” en voor die frase zijn zij bereid hun leven te geven.”

De mannelijkheid waarmee de schrijver dezer feuilletons zijn overtuiging uitsprak, blijkbaar ook hier weer tegen vele, en gezag hebbende, meeningen in, heeft mij zeer getroffen. Deze „Katheder-socialist” is een kracht in ons land geweest, lang niet zoo „onschadelijk” als de machtige heeren, zijn liberale vrienden, hebben gemeend.

H. R.

EEN HERINNERING.

Het was een stille zomeravond, een Maandagavond in Juli van 1909, toen wij daar stonden bij den St. Romboutstoren, en wachtten. De lucht was zoet, stil, klamvochtig na zeer warmen dag. Ze hadden ons gezegd dat het om acht uur zou beginnen, het carillonconcert van Jef Denijn. Maar het begon nog

niet. Wij wandelden nog eens langs de markt, waar de burgerluidjes op de stoepen der estaminets te biertjes-dinken en te babbelen zaten. Het werd bij half negen. Wij twijfelden even — zou er iets zijn, zou er nu juist vanavond niet gespeeld worden?

En weer wachtten wij, op het kleine pleintje achter de kerk, in half donker — er stonden daar zware boomen — het was zéér stil. Er speelden kinderen; hun heldere stemmen rythmeerden de stilte. Maar plotseling, daar in de donkere hoogte boven ons, daar begon het. Er viel een klank en nog een. Nu verboden wij de kinderen, maanden hen aan stil te zijn. Zij gingen wat verder op.

Ik zal nooit kunnen zeggen hoe mooi ik het gevonden heb. Dat waren geen klokken, dat ware heerlijke stemmen, dat was ge-

jubel, daar waren snikken. En zoo zuiver, zoo fijn zuiver als een virtuoos-bespeelde viool, klonken de klanken en volgden elkaar op, accoorden of enkellingen, klaar en onzwaar. Druppelen van klank als lekkend van godinnevingers! En te denken dat hij daarboven, hij die speelt, zelf niets van de melodie vernemen kan, maar als cmingd door een chaos van geluid, voelen moet, vóelen, en

DE SINT ROMBOUTSKERK TE MECHELEN.